

משנת חכמים
מתורגם של רבתיני

ד' פרשיות - כנגד ד' לשונות גאולה
הרה"ג רבי יעקב בנבנישתי שליט"א

בעצים, לרמוז שבא לתקן בשורש הדבר שגרם טומאת מת, וזה חטא אדה"ר שבא מפני כבוד והתנשאות. וע"י קריאת פרשת פרה המדברת בטהרה מטומאת מת זוכין להטהר ממידת הכבוד שגרמה להביא מיתה וטומאת מת לעולם.

ה. ומעתה יש לבאר בדברי הירושלמי שבין פרשת טהרה [פרה] לפרשת החודש אין מפסיקין כמו שאין מפסיקין בין כוס ג' לד', שלאחר שנטהרו כלל ישראל מכל הטומאות הנ"ל נעשו מים ראויים שתשרה עליהם השכינה שזה הלשון הרביעיית ולקחתי אתכם לי לעם, ולכן בא הרמז שאין להפסיק ביניהם.

ו. וכשנתבונן נראה, שהעבודה על ג' מידות אלו מכשירה אותנו ג"כ לעבודת החודש, דהנה חלק ממצוות היום באות להרבות אהבת רעים ונתינת לב להשלמת הצרכים לכל הדורש, אחת הסיבות לזה היא מפני שבפורים מתגלה יחוד ה', איך שהוא המנהיג ומשיג על כל פרט ופרט, וגם מה שנראה רע הוא לתכלית הטוב, ויחוד ה' יכול להתגלות רק כאשר עם ישראל כאיש אחד, וכמו שאומרים במנחה של שבת, 'אתה אחד ושמן אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ'.

והדבר החוצץ להיות כאחד זה בעיקר מפני הקנאה והתאוה והכבוד, ונמצא שע"י קריאת ד' פרשיות המסייעות בידינו להגביר את הטוב שבנו כדי להתגבר על מידות אלו, בזה אנו מצליחים לקיים את מצוות הפורים כהלכתן.

אבל בעל קרי אינו אלא מתוך קלות ראש וזחות הדעת [רש"י], ומבואר שקלות ראש וזחות הדעת מביאים לידי טומאה זו, ולכן הוא נקרא בלשון התורה "מקרה", כדבר המזדמן ואינו קבוע, וזה מהותו של קל דעת, שכל מעשיו על דרך המקרה והמזדמן, ולא במהלך של קביעות וזו היא מידתו של עמלק, שעליו נאמר בתורה 'ולא ירא אלקים'. היינו שמופקע ממידת יראת ה'.

והטעם מפני שיראת שמים פירושה קבלת עול, שכל דבר נעשה מתוך חשבון ומהלך ולא מתוך קלות דעת, ובתנחומא במשל על עמלק לאמבטי רותחת ובא אחד וקפץ לתוכה אע"פ שנוכה הקר אותה לאחרים, קורא התנחומא לעמלק "בליעל" - שפירושו בלי עול.

ונמצא שע"י קריאת פרשת זכור זוכים למחות את זכר עמלק, טומאת מידה זו של 'תאוה' המביא לידי זיבה.

ד. והמדה השלישית הינה 'כבוד', וכנגד זה 'טומאת מת' - כי טומאת מת באה מחטא אדם הראשון שהיה ע"י שהנחש הכניס גאוה בלבם באומרו 'והייתם כאלקים' [וע"ע במד"ר בראשית פי"ג פ' ט]. ואפשר לבאר עפ"י הטעם שהזאת מי חטאת על האדם או הכלים לטהרם נעשה ע"י אזוב, שהוא נמוך

שלם, להורות שכל אחד נצרך לזולתו להגיע לשלמות, ולכן הנתינה ג"כ היתה שוה בין כולם העשיר לא ירבה והדל לא ימעט, ובכסף זה בבנין המשכן עשו את האדנים, שהם המחברים את קרשי המשכן, להיות המשכן אחד וכל זה רומז על אחדות, וכשיש איחוד אין קנאה.

וזה גם ענין הקדמת שקליהם של ישראל לשקלים של המן, המן קיטרג: "וכשנתבונן 'שנו עם אחד מפורז ומפורד', כשיש פירוד ב'יני'ם אז אפשר להצליח להילחם בהם ולאבדם, ועל זה הקדימו לשקול את השקלים להורות שעם ישראל במהותם הם אחד.

וכנגד הקנאה יש טומאת צרעת, שע"י קנאה באים לידי לשה"ר שעונשו צרעת.

ג. והמידה השנייה היא 'התאוה', וכנגד זה טומאת זיבה, שהיא באה מחמת תאוה, והתיקון לזה קריאת פ' זכור, דאיתא בתנחומא 'אשר קרן בדרך' - טמאך כמו שנאמר 'אשר לא יהיה טהור מקרה לילה', וגם שהיה זורק מילות כלפי מעלה. ואפשר להוסיף ולהרחיב דהנה הגמ' בברכות דף כ'. אומרת שבעל קרי אסור בדברי תורה מפני שלומדים מהפסוק שלימוד תורה צריך להיות באותה צורה שניתנה תורה בהר סיני - באימה ויראה ברתת וזיע,

א. בשבתות שקורין בהם ד' פרשיות, ישנן שבתות שחלה בהן הפסקה, פעמים בין פ' שקלים לפ' זכור, ופעמים בין פ' זכור לפ' טהרה (פרה), ופעמים בין שתיהן. אמנם בין פרשת טהרה לפ' החודש אין מפסיקין.

ובירושלמי [מגילה פ"ג ה"ה] נתבאר הטעם, וז"ל: אר"ל סימניהון דאלין פרשתא בין הכוסות הללו אם רצה לשתות ישתה, בין השלישי לרביעי לא ישתה, ע"כ.

ובודאי שאין דברי הירושלמי נאמרים רק לסימן בעלמא, אלא מפני שבעצם המה שורש אחד, ענין קריאת ד' פרשיות עם הד' כוסות שהם כנגד ד' לשונות של גאולה שנאמרו במצרים והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי.

ומבאר בפרי צדיק (פ' פרה אות ה') שהג' לשונות של הוצאתי והצלתי וגאלתי כולם משמעותם היציאה מהרע, והם מרמזים על טהרת הנפש משלשה סוגי מידות רעות הקנאה התאוה והכבוד שהם שורש לג' טומאות הנפש צרוע וזב וטומאת מת.

ב. והנה על מצות נתינת מחצית השקל איתא בב"ר [פפ"ד אות י"ח] אמר ר' יהודה ב"ר סימון אמר הקב"ה לשבטים אתם מכתם בנה של רחל בעשרים כסף, לפיכך יהיה כל אחד ואחד מגיעו בקע לגולגולת, ע"כ. ומכירת יוסף היתה מפני הקנאה. ונמצא שע"י מצות מחצית השקל בא התיקון למידת הקנאה.

ואפשר להוסיף ולהרחיב, דהנה כתבו המפרשים שמצות הנתינה דוקא "מחצית השקל" ולא שקל

בתוכו של כל אחד ואחד (א)

אמרו חז"ל (תענית יא): "לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו, שנאמר (הושע יא) 'בקרבת קדוש' וגו'. ואומר הגר"א קוטלר זצ"ל בספרו 'משנת רבי אהרן' (ח"א עמ' קנב), הדברים מעוררים ומאירים את עינינו! עלינו לפתח מודעות לכך שהקדושה שרויה בקרבו של כל אחד, וקדוש שוכן בתוכו. על דרך מה שאמרו "ושכנתי בתוכם" בתוכו של כל אחד."

יצייר אדם לעצמו כיצד היה מתנהג בשעה שהוא נמצא במחיצת גדולי עולם, כגון הגר"ז זצוק"ל. הרי מיוחד הדר גאונו לא רק שלא יעשה שום פעולה נגדו או לפגום בו ח"ו, אלא אפילו סתם מעשה פיגול ואפילו מחשבת פיגול לא יעז להעלות במחשבותיו. וכאשר הכתוב אומר "בקרבת קדוש", ומפרשים חז"ל דמשמעות הדבר היא שקדוש שרוי במעיו, איך ירהיב עוז בנפשו לעשות מעשה לפגום את הקדוש שבקרבו או לגרשו מתוכו.

המתבונן, הלא חיל ורעדה יאחזוהו, לעשות דברים אשר אינם לרוח של

הקדוש שבקרבו. עיין שם שהרחיב עוד בענין.

בתוכו של כל אחד ואחד (ב)

הגר"ח פרידלנדר זצ"ל מביא בספרו "שפתי חיים" (ח"ג עמ' סו"ו) את הדברים דלהלן:

מו"ר הגרא"א דסלר זצ"ל, הרחיב לבאר מהי השראת השכינה ויסודותיה על פי דברי זקנו הסבא מקלם זצ"ל בהספדו על הגר"ס זצ"ל. וכה היו דבריו: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", דרשו חז"ל בתוכם - בתוכו של כל אחד ואחד מבני ישראל.

השראת השכינה, היא בלב האדם, איך זוכה האדם להשראת השכינה בליבו?

ה"לב", הוא המקור לרצונותיו של אדם, הוא המנווט אותו ואת שאיפותיו לאור רצונותיו. ה"שכל", הוא כלי הידיעה וההשגה של האדם. וכאשר הלב שהוא מקור רצון האדם, מקבל את אורו יתברך שמו על ידי ידיעת השכל שהיא המשפיעה על ליבו. לאור קבלת השפעה זו, מנווט הלב את רצונותיו ושאיפותיו.

עלון פרשת תצווה - פורים

קוראינו היקרים, לקראת ההו"ל של גליון פורים נשמח לקבל מכם וורטים קצרים על ימי הפורים.

ניתן להעביר למערכת עד יום שלישי

זוהי השראת השכינה בליבו.

פרפרת נאה

בימים אלה יצא לאור ספר "מחזה אברהם" מהגר"ר אברהם קופרמן שליט"א, ושם מובא: שמעתי מחכם ספרדי רמזים יפים על המלים "זהב וכסף ונחושת":

כיון שפרשתנו עוסקת בתרומה, וזהו גם שמה, רמזה לנו כאן התורה על בחינות שונות בנתינת הצדקה. והן מסודרות להפליא, לפי גודל המצוה בהתאם למניעים המביאים את האדם לתרום תרומה ולתת צדקה.

הדרגה הראשונה - "זהב", ראשי תיבות: זה הנותן בריא. דהיינו, מדובר כאן בנתינת צדקה לשם מצוות הצדקה ללא כל מניעים צדדיים. הנותן בריא והכל כשורה, והלב הוא שנפתח ופותח את היד לצדקה.

הדרגה השנייה - "כסף", ראשי תיבות: כשראה סכנה, פירז. נותן זה התעורר לנתינת הצדקה, כאשר החלו חששות שונים לסכנה המתקרבת אליו לפעם בליבו. אז הוא מפזר לצדקה. גם זו אמנם מעלה, אבל דרגה נחותה יותר מהקודמת, כשם שערכו של כסף הינו נחות יותר מהזהב.

הדרגה השלישית - נחשת, ראשי תיבות נדבת חולה שאמר תנו. כאן כבר מדובר על נתינה הבאה בעקבות זה שיש לנותן עילה ממשית, הנובעת ממצב קשה שבו הוא נתון. נתינה שכזו היא הדרגה הפחותה שבין ג' הדרגות שנמנו כאן, כשם שהנחושת שוויו פחותה גם מזהב וגם מכסף. עכ"ל הנאים.

נוסיף רק את המסקנה המתבקשת: נחישות לכסוף לתרום זהובים לשם שמים ללא חשבונות ומניעים.

ויקחו לי תרומה

סיפור של פעם במאה שנה:

ביום ראשון פרשת משפטים תשפ"ג יהודי בן 55 בא למרפאה במקום מגוריו עלה בלבו ההחלטה להודות להקב"ה על ניסיו שבכל יום עמו, ועל כך שסיים לחתן את ילדיו, ולכן רוצה לעשות מעשה גדול למען ה' יתברך, לתרום כליה. ובא למרפאה לעשות סדרת בדיקות. עשו לו צילומים ובדיקות, באותו יום אחה"צ מתקשרים אליו מהמרפאה שיבא דחוף עם אשתו. הוא בא, אמרו לו שרואים בצילומים משהו חשוד שיסע לבית חולים. נסע לבית החולים עשו לו שם עוד כמה צילומים ובדיקות וראו גידול ממאיר צמוד ללב שלא סובל דיחוי לרגע. ביום שני עשו לו ניתוח ובה"י יצא מכלל סכנה.

הרופאים אמרו לו שאם היה מחכה עם זה כמה ימים כבר היה הדבר מסוכן מאוד.

(קו השגחה פרטית)

יו"ל ע"י
משנתה של תורה - רכסים ©
054-846-8706
Mishnatar@gmail.com
153-4-653-1557

לרפואת

יוסף משה בן אורה
יצחק בן תמר
בתושח"י

זמני היום - לאופק רכסים

09:59	סו"ז תפילה	17:02	הדלקת נרות
11:53	חצות	06:12	ניח החמה
17:33	שקיעה	08:18	סוק"ש: מג"א
18:10	צאת שב"ק וי"ט	08:26	מג"א - 72
18:45	ר"ת	09:03	ג"א

לקוחות כללית ברכסים
קיבלתם תוספת שבת לבריאות!
מרפאת שבת זמינה! מרפאת סביון, רח' סביון 40

שעות פעילות: ליל שבת 18:00-20:00 | שבת 8:00-12:00
מנהל קשרי קהילה לשירותכם! דני בוקובזה 054-8457898

משנת המוסר

מאוצרו של מרן המשגיח זצוק"ל

כ"י איך יערב לו הלימוד כשהוא יודע בתוככי עצמו שהוא מתנהג ההיפך ממה שהוא לומד?
מרן המשגיח רבי דב יפה זצוק"ל

סופו של בן מביש

"מְשַׁדָּד אֶב יִבְרִיחַ אִם בֵּן מְבִישׁ וּמְחַפֵּיר" (י"ט, כו)

פסוק זה המושך לפסוק הקודם (פס' י"ח) שם דיבר שלמה על חובת ההורים לייסר ולהוכיח את בנם, עתה מזדהר ואומר, שאם האב והאם יחשכו את השבט מבנם סופם שבנם ה'מביש' בחוסר השכל והמחשבה שלו וה'מחפיר' במעשיו המטופשים, 'משדד אב' ישחית ויפסיד את נכסי האב ו'יבריה' אם, אימו שלא תוכל לשאת מעשיו תברח.

מדייק רבינו יונה, מדוע אצל האם כתוב שהיא תברח ולא אצל האב? אלא מבאר רבינו יונה: לפי שאין הסבלנות מצויה בנשים כמו באנשים, על כן תברך מפניו, כי לא תוכל שאת. אך לכאורה קשה שהמציאות מוכיחה שלנשים יש יותר סבלנות לסבול ייסורים. אשה אחת אמרה: שאם הגברים היו צריכים לסבול את כל צער ההיריון והלידה, היה להם רק ילד אחד, כיון שלא היו מסכימים לסבול יותר.

יש מוסר שאדרבה, צריך לא לשמוע אותו

"חדל בני לשמע מוסר לשגות מאמרי דעת" (י"ט, כז)

רבינו יונה מפרש פסוק בשלשה אופנים: האחד, שהפסוק אינו נקרא כפי הכתוב אלא מקרא מסורס, "חדל בני לשגות מאמרי דעת" - "למען שמוע מוסר", דהיינו, אם האדם רוצה בחכמה ואוהב את המוסר שבתורה, שיחדל מלהמשיך בדרכו הרעה, ואז יוכל להנות ולהיות מושפע מהחכמה והמוסר, כי מי שאין מעשיו מותקנים אינו מוסוגל להנות מהמוסר, כי איך יערב לו כשיודע בתוככי עצמו שהוא מתנהג ההיפך ממה שהוא לומד, וכלשונו של רבינו יונה: 'לא תיישר החכמה בעיניו ולא תשפר עליו ולא תערב לנפשו'.

תגובה לפרשת משפטים

שלום וברכה

ישר כח על המדור הנפלא, ברצוני להאיר לתועלת הרבים נקודה חשובה.

במדור 'משנת המוסר' פרשת משפטים, הזכרתם שמרן המשגיח זצוק"ל היה מזכיר שהוא במוצש"ק מרוגש מנוסח ההבדלה שמזכירים בתפילת מעריב: "אבינו מלכנו החל עלינו הימים הבאים לקראתנו לשלום חשוכים מכל חטא ומנוקים מכל עוון ומדבוקים ביראתך".

יש להוסיף, את אשר שמעתי לא אחת, שהיה מדייק מכך שאנו מתפללים שיהיה השבוע הבא 'מנוקה מכל עוון', שאכן יש את האפשרות להיות בלי שום חטא, להיות צדיק גמור. ועפ"ז, מה שאנו מבקשים ביהי רצון שלפני השינה 'שלא אחטא עוד', הוא כפשוטו, כי אכן לנו הנאזרים בגבורה יש את האפשרות! ואע"פ שכתוב שאין צדיק אשר לא יחטא, כבר כתבו תוס' בשבת (נה:): שהכוונה לרוב בני אדם ולא לאלו הנזהרים.

בנימין מלך

כתוב כאן יסוד גדול, שאדם לא אוהב לעסוק בדבר שהוא בעצם תוכחה להתנהגותו, לדוגמא, מי שהוא מתבטל, לא נעים לו ללמוד על ביטול תורה, וכן מי שהוא אוהב להתבדח בצורה שמעליבה את הסובבים, לא נעים ללמוד בגנות המידה. שלמה המלך ע"ה פונה אלינו ואומר: אתה הרי רוצה לשמוע מוסר, בשביל שהם ינעמו ויתקבלו על לבך, חדל בני לשגות מאמרי דעת, מדברים שמשגים מדרך הדעת הנכונה.

פירוש נוסף, שפסוק זה מוסב על הפסוק שלפניו, בפסוק הקודם מדובר שבן שאביו ואימו לא מייסרים אותו, סופו שיפסיד את נכסיו אביו ויבריה את אימו מביתו, מוסיף עתה הפסוק ואומר לבן זה: שיפסיק להפסיד את נכסיו הוריו ולצערם, חדל מזאת! כדי שיוכל לשמוע מוסר ולהפסיק לטעות מהדרך הישרה.

הפירוש השלישי הוא, שהפסוק עוסק באב ואם רשעים שאומרים מוסר לבניהם, אבל מוסר ללכת

להערות: ia0527658778@gmail.com

אלינא דהלכתא
נידוני הלכה לעורר הפנינים

אמירת פסוקי 'ויתן לך' במוצ"ש
הרב ישראל ארלנגר

מקור אמירתו

נוהגים בהרבה קהילות ספרדים ואשכנזים לומר במוצ"ש פסוקי 'ויתן לך האלהים מטל השמים' וכו'.

והוא מנהג קדום מאד, ונזכר כבר בזוהר הקדוש [הקדמת בראשית דף י"ד ע"ב] וז"ל בתרגום: 'מי שמדליק את הנר במוצ"ש טרם שאמרו ישראל קדושא דסידרא, אותם הנענשים בגיהנם מקללים אותו, אולם אם מחכה עד שיגמרו קדושא דסידרא, אותם הרשעים שבגיהנם מצדיקים עליו את הדין והם מקיימים עליו את כל הברכות שאומרים הציבור - 'ויתן לך האלהים מטל השמים' וכו' וכן 'ברוך אתה בעיר' ו'ברוך אתה בשדה' וכו', עכ"ד.

טעם אמירתו

אחד הטעמים לומר פסוקים אלו של ברכה ונחמה במוצ"ש, כתב השבלי הלקט [דיני תפילה במוצ"ש] שהוא לסימן טוב להצלחה בימי השבוע. והוא הלכה בטור [סי' רצ"ה] וברמ"א [סי' רצ"ה ריש סי' א.].

אמירתו בציבור או בבית?

מדברי הזוהר הנ"ל שכתב 'כל בראך דאמרי בציבורא' משמע שיש לומר פסוקים אלו בציבור. וכ"כ במחזור ויטרי [סדר מוצ"ש סי' א] שיש לומר פסוקים אלו בבית הכנסת בציבור. וכן הוא מנהג האשכנזים, וכפי שהכריע הפמ"ג [סי' רצ"ה משב"ז סוף סק"ג] שיש לאומרו קודם הבדלה. וע"ע בביאור הלכה [סי' רצ"ה ד"ה אב"ל].

אולם קהילות הספרדים נוהגים לאומרו בבית לאחר הבדלה. וטעמם שמכיון שהוא לסימן טוב להצלחה בימי השבוע, א"כ יש לומר פסוקים אלו לאחר הבדלה כשנכנס לששת ימי המעשה, וכן הוא ע"פ האריז"ל כמובא בפרי עץ חיים [שער השבת פרק כד] שהאר"י נהג לומר בביתו אחר הבדלה פסוקי 'ויתן לך' להמשיך תחילת ימי החול

בפסוקי רצון וברכה.

י"ט שחל במוצ"ש

י"ט שחל במוצ"ש אין אומרים 'ויתן לך'. והטעם כתב בפמ"ג [סי' רצ"ג משב"ז סק"א] משום שלא יתכן ברכה על משא ומתן ביום טוב. אולם כשחל י"ט באמצע שבוע כתב הרמ"א [ריש סי' רצ"ה] שאומרים 'ויתן לך' על אף שאין אומרים 'ויהי נועם'.

מוצ"ש חול המועד

בכל בו [דיני חול המועד ס"ו ז] כתב שבמוצ"ש חוה"מ אין אומרים 'ויתן לך'. ובאליהו רבה [א"ח סימן ת"צ סק"ח] כתב על דבריו שכן מסתבר, שהרי פסוקים אלו נאמרים לברכה על פרנסת השבוע וחול המועד כיום טוב דאסור במלאכה.

אמנם בארחות רבינו [מהדו"ק ח"א עמ' קכז] כתב שהחזון איש והגר"י קנייבסקי זצ"ל אמרו 'ויתן לך' גם במוצאי שבת חול המועד.

ובספר טל תורה [עמ' רט] מסופר, כי פעם בביתו של ר' יצחק בלאזר, התעורר ויכוח בין גדולי ירושלים על מנהג אמירת 'ויתן לך' במוצאי שבת חול המועד פסח, ואחד מגאוני ירושלים דאז רבי אליהו ברוך פרלמן זצ"ל ענה על אתר במקורות מפתיעה כי יעקב אבינו הביא ליצחק אביו שני גדיי עזים אחד לקרבן פסח והשני לחגיגה, כמובא ברש"י [פרשת תולדות כז, ט] שהיה זה בפסח. ומיד אחר כך [בפסוק ח] נאמרה לו פרשת 'ויתן לך'. והגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל קילס ראייה זו. עיי"ש.

סגולה לפרנסה

בספר סגולת ישראל [מערכת פ' אות כ'] הביא בשם הרה"ק ר' מנחם מנדל מרימנוב, וז"ל 'האיש שאינו אומר 'ויתן לך' במוצ"ש, אינו יודע מאין לוקח פרנסתו במשך השבוע'.

שטטוש וריחוק. כעת זוהי ההנהגה עם העם הנבחר.

איך ללמוד היסטוריה? בחושך - כדי ללכת מבלי לטעות, יש צורך בפנס. בחשכת הגלות - כדי לראות את יד ה' יש צורך בהכוונה ובהדרכה שתאיר את עינינו לראות אותה.

ומגילת אסתר, "סוף כל הניסים" - היא ששופכת אור על מאורעות הגלות. כשאנו מתבוננים בה, ויודעים לקחת את המסרים הנכונים המסתתרים בה, זה נתן לנו אור על כל מאורעות החיים שלנו.

מגילת אסתר באה ללמד אותנו איך ללמוד היסטוריה. איך לקרוא נכון את מפת המאורעות!

מספר אברך חשוב מיקירי 'רכסים' - לפני 12 שנה בתי הייתה חולה ב'מחלה הנוראה' ה' ישמור, (ב"ה היא הבריאה). אין צורך לתאר את המצב הנורא בו היינו שרויים, הדאגה, המתח, העייפות, הבלבול וכו'... באחד הימים בתי הועברה למחלקת 'טיפול נמרץ' - שם הייתה בחדר עם ילד נוסף.

האחות "הרחמניה" - רצתה להדליק עבור הילד "המסכן" את מכשירו של 'בלעם הרשע' [טלוויזיה], התחננתי אליה שלא תדליק, הרי הילד היה כבר עם טאבלט משוקף, מה הוא צריך בדיוק את הטלוויזיה? אבל האחות התעקשה, כאן זה לא בית חולים דתי...

לא היה לי כוח אפילו להתפלל בפה לה' - אבל בלב התחננתי "יבוננו של עולם - עד כאן!" - מילא הגוף שבור וכתות, אבל הנפש! הושע נא נפש!!!

האחות מחפשת את ה'שלט' של הטלוויזיה הארוכה, ולא מצאה! הלכה לכל המחלקה - ולא מצאה! עד שהתייאשה והלכה לטפל בדברים יותר "דחופים"...

למחרת הוציאו את הילד השני מהחדר, ומייד נמצא ה'שלט'!!!

מה רואים כאן? גם בתוך המצב הנורא של ה'הסתר פנים' שהאברך היה שרוי בו, שלא נדע איזה תקופה נוראה זו של ילד חולה עם משפחה מבורכת, אבל ה' היה איתנו! הוא הסתתר, אבל היה!!!

"גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא - כי אתה עימדי"!!!

שכינה, אין אפשרות לראות עין בעין את הקב"ה. אולם הקב"ה "משגיח מן החלונות" - עוטר את השגחתו בכל מיני "מקרים" ומאורעות "טבעיים". ובמצב זה, בעין שטחית ורדודה, לא ניתן לראות כלל את השגחת ה'. הכל נראה כמאורעות טבעיים והתרחשויות מקריות. רק עין עמוקה ובוחנת - יודעת להבחין ביד ה' המושכת בחוטים מלמעלה, ומניעה את כל הבובות כרצונה, מתוך השגחה מכוונת על ישראל.

אסתר - סוף כל הניסים

מתי התחילה תקופה זו, של הסתרת פנים? אומרת הגמרא (יומא טז.) "אסתר - סוף כל הניסים". דהיינו, סוף כל הניסים הגלויים, ומעתה יבואו ניסים מכוסים בדרך הטבע. [הגם שלאחר מכן נבנה שוב בית המקדש, כבר לא היו בו כל אותם ניסים וגילויי שכינה נפלאים שהיו בבית המקדש הראשון.]

זהו שאמרו חז"ל (חולין קלט:): מהו הרמז בתורה למגילת אסתר? שנאמר (דברים לא יח): "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא". כאן התחילה הסתרת הפנים. תקופה של חושך,

לאכול. נדמה לו אחד המשרתים כסוחר המחפש פועל עבודה. העסיקו ושילם את שכרו. כאשר קרה שנפצע, נשלח אליו משרת אחר, הנראה כהלך שעבר בדיוק במקום, וממש במקרה - היה אף מצויד בתיק עזרה ראשונה, ומיד הגיש לו סיוע. וכן הלאה.

עוד יבוא יום, ידע המלך, שהבן ימלא את סאת תלאותיו. הגעגועים המכרסמים בליבו ימסו את לב האבן, יולידו חרטה כנה ותשוקה לחזור לאבא. הוא עוד ישיב אותו לארמון באהבה כפולה ומכופלת. אך בינתיים - לא! זה מוקדם מדי. הוא איננו נראה אליו, איננו מגלה שום סימני קירבה וגעגוע. רק משגיח עליו בסתר, בעקיפין. (עפ"י יוסף לקח).

משל זה - משקף שתי תקופות בחיי עם ישראל

תקופה אחת - אור, ותקופה שניה - חושך. תקופת האור - בית המקדש, נביא, הרגישו בחוש את השגחת השי"ת.

תקופה שניה גלות, יש השגחה אבל נסתרת. אין ניסים גלויים, אין גילוי

מעשה בבן מלך, אשר אביו אהבו אהבה עזה. גידלו בעושר ובתפנוקים, והרעיף עליו כל טוב. הבן פרח ועלה, רכש השכלה גבוהה, התלמד בגיונוי מלכות, וגדל לתפארה לשמחת לבו של האב. אך לימים, התחיל הבן לסטות מן הדרך ולאבד את הרסן. השליך מעליו את גיונוי המלכות, והשחית את מעשיו. ניסה האב לקרבו, לשדלו בדברים שייטיב מעשיו, ניסה אף להוכיחו בדברים קשים, אך כל דבריו נפלו על אוזניים אטומות. הבן המשיך בדרכו הקלוקלת.

הבין המלך בדעתו, כי כל עוד שרוי הבן בארמון, מוקף בעושר ובתפנוקים, לא יחדרו לליבו שום דברי תוכחה ומוסר. הכל ימשיך לחלוף לו ליד האוזניים מבלי להפנים דבר. לכן, לטובת הבן, החליט המלך לנקוט בצעד קשה. הוא ציווה למשרתיו שיקחו את הבן, ישליכו אותו מן הארמון, ויעזבוהו בדרך לנפשו, להתמודד לבדו בעולם הגדול!

ואולם כל זה היה למראית העין בלבד, כדי לייסר את הבן ולעורר בליבו געגועים וחרטה. אך לאמיתו של דבר, האב לרגע לא שכח ולא זנח את בנו האהוב. להיפך, כעת, כשהוא משוטט בדרך לנפשו, פקח עליו המלך עין בכפל כפליים. מבלי שירגיש, שלח אחריו משלחת של ליווי צמוד וחשאי, שעקבו אחריו לכל אשר פנה. בכל עת ובכל שעה התעדכן המלך בכל מה שקורה עם בנו.

והנה קרה, שהבן נקלע לתוך יער סבוך, שורץ חיות טורפות, ולא ידע כיצד לצאת. חסר אונים רץ אנה ואנה כשהוא מבוהל ומפחד. רצה המלך לשלוח את חייליו שילכדו את החיות, ויחלצו את הבן מן היער, אולם ידע, שאם הבן יראה את פלוגת המלך, הוא יבין שהמלך שומר ומגונן עליו, ושוב תחזור לליבו תחושת הביטחון והשאננות. העניין יאבד את מטרותו. לכן התחכם המלך לבקש מחייליו להידמות בקבוצת עוברי אורח אשר "רק במקרה" עברו במקום והצילוהו.

הדבר חזר על עצמו בסיטואציות שונות. לכל אשר פנה הבן, עקבה אחריו משלחת של שלוחי המלך, ותמיד דאגו להצילו בצורה מוסווית: כאשר הגיע למצב שלא היה לו מה

יושב ומזווג זיווגים

עליו, ישב איתו שעתים לסדר ב' הלך איתו לכולל, שם היו לו עוד חברים מהישיבה.

אחד האברכים התעניין מיהו האורח שבא לבקר בכולל, והאברך סיפר לו את הענין. הלה אמר לו שאחותו מחפשת אברך משכמו ומעלה בזווי"ש, כשיגמור את ענייניו תציע לו. וכך הוה השידוך נסגר והם התחתנו ומנהלים בית יהודי כדת וכדין, וב"ה נשואים הרבה שנים, אז הבין החבר איזו זכות גלגלה ההשגחה העליונה לפתחו.

הראה לו ידידו את דברי היעב"ץ (ריש סוטה) שכתב שנישואים שניים אין הכוונה שזה חתונה שניה, אלא יכול להיות שזה הזיווג האמיתי, שמתחילה נועד לו השידוך הזה, רק היה אדם זה צריך לעבור תחנה קודמת שהיתה בצורה של נישואין, וע"כ כשנגמרה מנת היסורים והכשיר מעשיו, מפגיש אותו הקב"ה עם הזיווג שלו.

הוא היה בחור שעזב את כל החברים, את כל המושגים שלו והתקרב לקב"ה חזר בתשובה לגמרי, נכנס לישיבה ובה קנה מושגים נעלים על תורה ומצוות. וב"ה בא בברית הנישואים עב"ג שגם היא חובבת" אבל היא היתה לייט, לא לקחה את זה ברצינות ואחרי החתונה התחילו הבעיות, היא לא רצתה בית יהודי בהכל, ולעצרו נפרדה דרכם והוא היה מדוכדך מזה.

יום אחד הוא רצה להשתחרר, לפרוק, להתאורר, נסע לרכסים, היו לו שם כמה חברים, בדרך התקשר לחברו מהישיבה והזמין ביקור, החבר לא היה בקשר רציף איתו ולא ידע עליו כלום, (הוא היה אברך משכמו ומעלה שמנצל כל רגע, וביקורים בצהרים לא מתאימים לו בלוי"ז), אבל נו, שיבא, מחסד לא מפסידים, החבר בא והלה אירחו כיאה וכיאות והוא פתח את לבו ופרק את מכאובי לבו. האברך הרכסימי הקשיב והשתתף בכאב, אבל לא הבין מה הקב"ה הפיל